

Розділ I

Загадкове зникнення. Женя Кисіль і капітан Горбатюк. Перше знайомство з Вітасиком Граціанським

У суботу тридцятого вересня о тринадцятій годині двадцять п'ять хвилин раптово і загадково зник учень шостого «Б» класу Вітасик Дорошенко.

Останнім Вітасика бачив його друг і однокласник Женя Кисіль.

— Ну, давай розкажуй все по порядку! — Капітан Горбатюк щільно примружився, дивлячись на Женю. Шестикласнику Киселю здалося, що ті примружені очі зазирали йому в самісіньку душу.

— Ну... — Женя зітхнув. — Ну, я вже казав Регіні Ігнатіївні... Я стояв у коридорі біля вікна. Бачу, Дорошенко зайшов до туалету. Минуло пів години, а він не виходить. Нарешті я не витримав, зайшов — а у туалеті нікого нема.

— А може, ти не помітив, як він вийшов.

— Не міг я не помітити. Я весь час на двері дивився.
 — А через вікно?
 — Третій поверх. Та й зачинене було вікно. Лише квартира. Вузька така. Не пролізти. Він же не горобець, щоб через квартиру вилетіти.

— А чого ти у коридорі стояв?
 — Його чекав... — Женья одвів очі. — Щоб помиритися.
 — Ви посварилися?
 — Ага.
 — Чого?
 — Та я йому наговорив...
 — Що?
 — Та... різних слів... нехороших.
 — Нащо?
 — Та... через того Вітасика.
 — Якого?
 — Та Граціанського ж... Новачка. Він у нас тільки з'явився...
 — Граціанського, кажеш, новачка... — якось неуважливо повторив капітан Горбатюк, оглядаючи «місце події», тобто туалет.

Після школи Женья ще нікому нічого не говорив — ходив по місту, шукав, сумнівався. Хто його зна, може, він таки прогавив Вітасика, не помітив, як той вийшов...

Але надвечір, коли поприходили з роботи батьки, а Вітасик вдома так і не з'явився, Женя не витримав і все розказав. Батьки сполошилися й побігли до поліції. Почалося офіційне слідство.

У школі було порожньо й безлюдно. Пізній вечір. Тільки в кабінеті директора юрмилися схвильовані вчителі, невміло заспокоюючи Вітасикових батьків. На «місці події» слідчий просив нікого не товктися. Він вирушив туди тільки вдвох з «головним свідком».

Капітан Горбатюк уважно оглянув туалет, скривився, почитавши деякі свіжі написи на стінах і на дверях, які технічки ще не встигли ліквідувати, помацав шпінгалети на вікні, визирнув із вікна у двір, обдивився й розвів руками:

— Щось не те. Через вікно ходу нема. Гола стіна, ринва далеко, аж он де... Або ти просто не помітив, як він вискочив, або...

— Не міг я не помітити! Я очей не зводив! Клянусь! — Женя гупнув себе кулаком у груди.

— Але ж зрозумій, хлопче. Так не буває. Без причини, з доброго дива, не залишаючи жодного сліду, навіть у фантастичних творах ніхто не зникає. Все у світі має свої причини й наслідки. Кожна загадка має свою розгадку. Інша річ, що іноді її важко розгадати. Але розгадка є. Давай думати разом. Куди він міг подітися? Хтось із туалету виходив після того, як туди зайшов твій друг?

— Виходив. Якийсь одинадцятикласник вусатий. Валера, здається, звать. Прізвища не знаю. Семикласник Гриша Свистуненко. Вася Таратута з шостого «А». І... і Вітасик Граціанський, про якого я вам говорив. Оце і все.

— А не міг він вийти разом із вусатим одинадцятикласником, ховаючись за нього?

— Не міг. Той одинадцятикласник повз мене отако пройшов.

— А за семикласника?

— Свистуненко ще менший за Вітасика. Дарма що семикласник. За нього не сховаєшся.

— А що ж ти наговорив своєму Вітасику через того новачка Вітасика? Ще й звать їх однаково.

— Та... Кажу ж, різні слова образливі...

— Чого?

— Бо дуже вже мій Вітасик тому Вітасику заздри.

— Заздрив?

— Ага.

— Чого?

— Ну... через плеер... І взагалі... Я йому сказав: «Невже ти здатний тільки заздрити, а сам ні на що путне не годен?»

— А ти не заздри?

— Та хай він горить, той плеер! Разом із Вітасиком! Граціанським, ясна річ.

Отут, дорогі друзі, давайте на якийсь час залишимо Женю Киселя наодинці з капітаном Горбатюком (ми ще до них повернемося обов'язково) і познайомимося ближче з новачком Вітасиком Граціанським, оскільки він у нашій детективній пригоді відіграє роль аж ніяк не останню.

Вітасик Граціанський з'явився у класі через два тижні після початку навчального року. Його поява не була несподіванкою. Всі вже знали, що у класному журналі записаний новачок. Першого ж вересня про це сповістила всезнаюча Муся Чапінога, племінниця вчительки математики Галини Сергіївни. Вона сказала, що новачка нема, бо він із батьками на курорті біля моря.

— Ич, паразит, — пхикнув Вітасик Дорошенко. Ще й не побачивши навіть Граціанського, він уже вперше йому позаздрив. Вітасик Дорошенко ніколи не бував біля моря.

На курорті! І в уяві одразу постає синє море, білі кораблі, пальми на набережній, по якій походжають туди-сюди прекрасні кінозірки й бізнесмени у дорожньому вбранні...

— Чому паразит? — смикнула плечиком гарненька Милочка Петриківська. — Якби тебе повезли, і ти б поїхав. Просто заздриш.

Вітасик почервонів. По-перше, тому що це сказала Милочка. Що б вона не говорила, він завжди червонів. По-друге, тому що вона влучила у самісіньке, так би мовити, «яблучко».

— А от і паразит! — заперечив Женя Кисіль.

Що б не сказала Милочка, Женя завжди заперечував. До того ж він був Дорошенків друг із першого класу.

— Ну от не люблю, коли не знають і патякають! — підтримала Милочку Оксана Фіцелович. — Не бачили ще хлопця у вічі, а вже обзивають. От не люблю! Подивилися б на себе!

— Є на що дивитися! — пхикнула Милочка.